

## פרק 51

### כותרת צונזרה, חלק א'

יום שבת.

הארי התקשה להירדם ביום שישי שלפני כן, דבר שצפה שעלול לקרות, ולכן החליט לקחת את אמצעי הזהירות המתבקש ולקנות שיקוי שינה; וכדי למנוע מכך להוות סימן ברור לכך שהוא מתרגש, הוא החליט לקנות אותו מפרד וג'ורג' חודשיים קודם לכן. (היה נכון, זה שירם של הצופים...)

לפיכך הארי היה ערני ורענן, והנרתיק שלו הכיל כמעט את כל רכושו שהוא עשוי להזדקק לו. למעשה, הארי נתקל במגבלת הנפח בנרתיק שלו; ובתהפוכים בכך שהוא יצטרך לאחסן שם נחש גדול, ומי-יודע-מה עוד, הוא הסיר חלק מהפריטים הגדולים, כמו מצבר הרכב. הוא כבר הגיע לשלב שבו הוא יכול ליצור בשינוי-צורה משהו בגודל של מצבר רכב בארבע דקות, אז זו לא הייתה כזו אבדה.

הארי כן שמר את נורי החירום ואת מבער האוקסיאצטילין ואת מיכל הדלק, משום שאסור לשנות-צורה לדברים שנשרפים.

(היה נכון, *...as through life you march along*)

הפונדק של מרי.

אחרי שהמלצרית לקחה את ההזמנה שלהם וקדה להם ועזבה את החדר, פרופסור קווירל הטיל רק ארבעה לחשים, ואז הם לא דיברו על שום דבר בעל חשיבות עצומה, רק על התזה המורכבת של פרופסור קווירל, שעסקה בהשפעת הקללה שהטיל אדון האופל על משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל על דעיכת הדו-קרבות ועל הדרך שבה זה שינה מנהגים חברתיים בבריטניה הקסומה. הארי הקשיב והנהן ואמר דברים אינטליגנטיים, בעודו מנסה לשלוט בדפיקות ליבו.

ואז המלצרית נכנסה שוב עם האוכל שלהם, והפעם, דקה לאחר שהמלצרית עזבה, פרופסור קווירל החווה לעבר הדלת כדי לסגור ולנעול אותה, והחל להטיל עשרים ותשעה לחשי אבטחה, משמיט אחד מהסדרה של מר בסטר, מה שהתמיה מעט את הארי.

פרופסור קווירל סיים את לחשיו -

- נעמד -

היטשטש לנחש ירוק, מעוטר בכחול ולבן -

- לחשש, "דעב, ילד? אכול לששובעה במהירות, נזדקק לכוח ולזמן גם יחד."

עיניו של הארי נפערו קלות, אבל הוא לחשש, "אכלתי הרבה בארוחת הבוקר," ואז החל לדחוף במהירות איטריות לפיו.

הנחש הביט לרגע, בעיניו השטוחות, ואז לחשש, "לא רוצה להססביר פה. מעדיף להיות במקום אחר קודם. צריך לעזוב בלי ששיבחינו, בלי ססימן שעזבנו חדר."

"כדי ששאישיש לא יוכל לעקוב אחרינו, "לחשש הארי.

"כן. אתה ססומך עליי עד כדי כך, ילד? תחששוב לפני ששתענה. אבקש ממך בקששה חששובה, ששדורששת אמן; אם תגיד לא בכל מקרה, אז תגיד לא עכשיו."

הארי השפיל את מבטו מעיניו השטוחות של הנחש אל האיטריות המכוסות ברוטב שלו, ואכל בים נוסף, ואז עוד אחד, בעודו חושב.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל... הוא דמות שנויה במחלוקת, בלשון המעטה; הארי חשב שהוא הבין חלק מהמטרות שלו, אבל אחרות נותרו מסתוריות.

אבל פרופסור קווירל הפיל מאתיים נערות כדי לעצור את אלה שזימנו את הארי. פרופסור קווירל הסיק שהסוהרסן שאב את הארי דרך השרביט שלו. המורה להתגוננות הציל את חייו של הארי פעמיים, בטווח זמן של שבועיים.

מה שעשוי להעיד על כך שהמורה להתגוננות פשוט שומר את הארי לאחר כך, שישנם מניעים נסתרים. אכן, בוזדאי שישנם מניעים נסתרים. פרופסור קווירל לא עשה זאת מתוך גחמה. אבל מצד שני, פרופסור קווירל דאג לכך שהארי ילמד הלטה-הכרה, הוא לימד את הארי כיצד להפסיד... אם המורה להתגוננות רצה לעשות שימוש כלשהו בהארי פוטר, היה זה שימוש שדרש הארי פוטר מחוזק, לא מוחלש. זו המשמעות, שחבר עושה כך שימוש, שהוא ירצה שהשימוש יעשה אותך חזק יותר במקום חלש יותר.

ואם לפעמים הייתה אווירה קרה מסביב למורה להתגוננות, מרירות בקולו או ריקנות במבטו, אז הארי היה היחיד לו פרופסור קווירל הרשה לראות זאת.

הארי לא ידע בדיוק איך לתאר את תחושת הידידות שהרגיש כלפי פרופסור קווירל, חוץ מלומר שהמורה להתגוננות היה האדם היחיד שחשב בצלילות שהארי פגש בעולם הקוסמים. במוקדם או במאוחר כולם החלו לשחק קווידיץ', או לא לשים קליפות מגן על מכונות הזמן שלהם, או לחשוב שהמוות הוא ידידם. לא משנה עד כמה טובות היו הכוונות שלהם. במוקדם או במאוחר, בדרך כלל במוקדם, הם הראו שמשוהו עמוק במוח שלהם מבולבל. כולם למעט פרופסור קווירל. היה זה קשר מעבר לחובות, או אפילו מעבר לחיבה אישית, שנבע מהעובדה שהשניים היו לבד בעולם הקוסמים. ואם לפעמים המורה להתגוננות נראה קצת מפחיד או קצת אפל, טוב, זה היה אותו הדבר שאנשים אמרו על הארי.

"אני ססומך עליך, "לחשש הארי.

והנחש הסביר את החלק הראשון של התוכנית.

הארי לקח מזלג אחרון מלא באיטריות ולעס. לצידו, פרופסור קווירל, שחזר לדמות אדם, אכל בשלווה את המרק שלו, כאילו שום דבר מעניין לא התרחש.

ואז הארי בלע את רוקו, ובו זמנית נעמד מכיסאו, כבר מרגיש את ליבו מתחיל להלום בחזהו. אמצעי הבטיחות שנקטו בהם היו המחמירים ביותר, פשוטו כמשמעו...

"האם אתה מוכן לבחון זאת, מר פוטר?" שאל פרופסור קווירל ברוגע.

זה לא היה מבחן, אבל פרופסור קווירל לא יאמר זאת, לא בקול רם בדיבור של בני אדם, אפילו בחדר הזה, שאובטח בלחשים נוספים כמיטב יכולתו של קווירל.

"כן", אמר הארי בסתמיות ככל שהצליח.

שלב ראשון.

הארי אמר "גלימה" לנרתיק, שלף את גלימת ההיעלמות, ואז הסיר את הנרתיק מחגורתו והשליך אותו לעבר הצד השני של השולחן.

המורה להתגוננות נעמד מכיסאו שלו, נשען קדימה, ונגע עם שרביטו בנרתיק, ממלמל לחש שקט. הלחשים החדשים יבטיחו שפרופסור קווירל יוכל להיכנס לנרתיק בעצמו בצורת הנחש שלו, ולעזוב אותו בכוחות עצמו, ולשמוע מה מתרחש בחוץ בזמן שהוא בתוך הנרתיק.

שלב שני.

כשפרופסור קווירל התיישר והכניס את שרביטו, שרביטו הצביע במקרה לכיוונו של הארי, והארי הרגיש תחושה מזדחלת קצרה בחזהו, ליד מחולל-הזמן, כאילו משהו זחל קרוב מאוד אליו מבלי לגעת בו.

שלב שלישי.

המורה להתגוננות הפך שוב לנחש, ותחושת האבדון פחתה; הנחש זחל אל הנרתיק ולתוכו, פתח הנרתיק מתרחב כדי לאפשר לדמות הירוקה להיכנס. וכשהפתח נסגר מאחורי הזנב, תחושת האבדון פחתה עוד יותר.

שלב רביעי.

הארי שלף את שרביטו, נזהר לא לזוז ממקומו כשעשה זאת, כדי שמחולל הזמן לא יזוז מהמקום בו פרופסור קווירל קיבע אותו באוריינטציה הנוכחית שלו. "זוינגארדיום לביוסה", מלמל הארי, והנרתיק החל לרחף לעברו.

לאט לאט, כפי שפרופסור קווירל הנחה אותו, הנרתיק החל לרחף לעבר הארי, שהיה דרוך לכל סימן לכך שהנרתיק נפתח. במקרה כזה הארי ישתמש בלחש הריחוף כדי להרחיק אותו ממנו מהר ככל האפשר.

כשהנרתיק הגיע למרחק של מטר מהארי, תחושת האבדון חזרה.

כשהארי חיבר מחדש את הנרתיק לחגורתו, תחושת האבדון הייתה חזקה משהייתה אי פעם, אבל לא בלתי נסבלת.

אפילו כשפרופסור קווירל, בצורת האנימאגוס שלו, נח בתוך החלל המורחב של הנרתיק שנח על ירכו של הארי.

שלב חמישי.

הארי החזיר את שרביטו לנדנו. ידו השנייה עדיין אחזה בגלימת ההיעלמות, והארי עטה אותה.

שלב שישי.

וכן, בחדר המוגן מפני כל חישה קסומה אפשרית, אותו פרופסור קווירל איבטח באופן אישי, רק לאחר שהארי עטה את גלימת ההיעלמות האמיתית, הוא שלח את ידו מתחת לחולצתו וסובב את הקליפה החיצונית של מחולל-הזמן פעם אחת בלבד.

שעון החול הפנימי של מחולל-הזמן נשאר מעוגן וחסר תנועה, המסגרת הסתובבה סביבו -

האוכל נעלם מהשולחן, הכיסאות קפצו בחזרה למקום, הדלת נפתחה.

החדר של מרי היה נטוש, כפי שאמור היה להיות, משום שפרופסור קווירל יצר קשר עם הפונדק של מרי תחת שם בדוי קודם לכן, כדי לברר האם החדר יהיה פנוי בשעה הזו - לא כדי להזמין אותו, לא כדי לבצע הזמנה מבוטלת שמישהו עשוי להבחין בה, אלא רק כדי לברר.

שלב שביעי.

נשאר תחת גלימת ההיעלמות, הארי יצא מבעד לדלת הפתוחה. הוא ניווט במסדרונות המרוצפים של הפונדק של מרי אל הבר המאובזר שקידם את פניהם של הבאים, בו הבעלים ג'ייק הגיש משקאות. היו מעט אנשים בבר, בשעת בוקר לפני ארוחת הצהריים, והארי נאלץ להמתין ליד הדלת, בלתי נראה, במשך כמה דקות, מקשיב למלמול השיחה ולפיכפוף האלכוהול, עד שהדלת נפתחה כדי להכניס גבר אירי לבבי, והארי חמק החוצה בדממה לאחר שנכנס.

שלב שמיני.

הארי הלך במשך זמן מה. הוא התרחק כברת דרך מהפונדק של מרי לפני שפנה מסמטת דיאגון לסמטה קטנה יותר, שבסופה עמדה חנות חשוכה, החלונות מוחשכים בקסם.

שלב תשיעי.

"דג חרב מלון ידיד", אמר הארי את הסיסמה למנעול, והוא נפתח בקליק.

גם בתוך החנות הייתה חשכה, האור מהדלת הפתוחה מאיר לרגע את החדר הריק והרחב. חנות הרהיטים שהייתה פה פשטה את הרגל לפני כמה חודשים, על פי המורה להתגוננות, והחנות עוקלה, אך טרם נמכרה. הקירות היו צבועים בלבן פשוט, דלת העץ שרוטה ולא ממורקת, דלת סגורה בודדת קבועה בקיר האחורי; פעם היה זה חדר תצוגה, אבל כעת הוא לא הציג דבר.

הדלת נסגרה בקליק מאחורי הארי, ואז החשכה הייתה מוחלטת.

שלב עשירי.

הארי שלף את שרביטו ואמר "לומוס", מאיר את החדר באור לבן; הוא הסיר את נרתיקו מחגורתו (תחושת האבדון התחדדה קלות כשאחז בו באצבעותיו) והשליך אותו בקלילות אל הקצה השני של החדר (תחושת האבדון נמוגה כמעט לחלוטין). ואז הוא החל להסיר את גלימת ההיעלמות בזמן שאמר, "עשיתי זאת."

שלב אחת-עשרה.

ראש ירוק הציץ מהנרתיק, ובעקבותיו בא גוף ירוק באורך מטר. הנחש זחל החוצה. רגע לאחר מכן, הנחש היטשטש אל פרופסור קווירל.

שלב שתיים-עשרה.

הארי המתין בדממה בזמן שהמורה להתגוננות הטיל שלושים לחשים.

"בסדר," אמר פרופסור קווירל ברוגע כשסיים. "אם מישהו עדיין צופה בנו עכשיו, אנחנו אבודים בכל מקרה, אז אדבר בפשטות ובצורת אדם. לחשנני אינה הולמת אותי, חוששני, משום שאינני צאצא של סלית'רין, או נחש אמיתי."

הארי הנהן.

"אז, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל. מבטו היה דרוך, עיניו הכחולות הבהירות אפלות ומוצלות באור הלבן שבקע משרביטו של הארי. "אנחנו לבדנו בלי אף צופה, ויש לי שאלה חשובה לשאול אותך."

"לך על זה," אמר הארי, ליבו מתחיל לפעול מהר יותר.

"מה דעתך על הממשלה של בריטניה הקסומה?"

זה לא היה בדיוק מה שהארי ציפה לו, אבל זה היה קרוב מספיק, אז הארי אמר, "בהתבסס על הידע המוגבל שלי, הייתי אומר שמשרד הקסמים והקסמהדרין שניהם טיפשים, מושחתים ומרושעים."

"נכון," אמר פרופסור קווירל. "האם אתה מבין מדוע אני שואל?"

הארי נשם נשימה עמוקה, והביט היישר בעיניו של פרופסור קווירל, לא נרתע. הארי הבין בסופו של דבר שהדרך לבצע היסקים מדויקים מראיות זעומות הייתה לדעת את התשובה מראש, והוא ניחש את התשובה הזו כבר לפני שבוע. היא זקוקה רק לתיקון קל...

"אתה עומד להזמין אותי להצטרף לאירגון סודי שמלא באנשים מעניינים כמוך," אמר הארי, "שאחת ממטרותיו היא לעשות רפורמציה או מהפכה כנגד הממשלה של בריטניה הקסומה, וכן, אני בפנים."

השתררה שתיקה קצרה.

"חוששני שלא זה הכיוון אליו התכוונתי להוביל את השיחה הזו," אמר פרופסור קווירל. זוויות פיו התעוותו קלות. "בסך הכל התכוונתי לבקש את עזרתך במעשה הפרת חוק ובגידה מהמעלה הראשונה."

לעזאזל, חשב הארי. פרופסור קווירל לא הכמיש את זה... "תמשיך."

"לפני שאעשה זאת," אמר פרופסור קווירל. לא הייתה שום קלילות בקולו כעת. "האם אתה פתוח להצעות שכאלה, מר פוטר? אומר שוב שאם סביר שתאמר לא בכל מקרה, עליך לומר זאת עכשיו. אם הסקרנות שלך כופה עליך לעשות אחרת, מחץ אותה."

"בוגדני ולא חוקי לא מטרידים אותי," אמר הארי. "סיכונים מטרידים אותי ומה שמונח על הכף צריך להיות בהתאם, אבל אני לא יכול לדמיין אותך מסתכן בגלל זוטות."

פרופסור קווירל הנהן. "אכן לא אעשה זאת. יהיה זה ניצול איום של הידידות שלי איתך, ושל האמון שניתן לי כמורה בהוגוורטס -"

"אתה יכול לדלג על החלק הזה," אמר הארי.

השפתיים התעוותו שוב, ואז התיישרו. "אז אדלג עליו. מר פוטר, לעיתים אתה עושה לך משחק לשקר עם אמיתות, משחק עם מילותיך כדי להסתיר את כוונותיך לאור היום. גם אני מצאתי זאת משעשע. אבל אם אומר לך מה אני מקווה שנעשה היום, מר פוטר, אתה תשקר בנוגע לזה. אתה פשוט תשקר, בלי היסוס, בלי משחקי מילים או רמזים, לכל מי שישאל אותך על זה, בין אם הוא אויב או חברך הקרוב ביותר. אתה תשקר למאלפוי, לגריינג'ר, ולמקגונגל. אתה תדבר, תמיד וללא היסוס, בדיוק בצורה שבה היית מדבר לו לא היית יודע דבר, בלי שום מחשבה על כבודך. כך זה חייב להיות."

אז השתררה שתיקה לזמן מה.

היה זה מחיר שנמדד בשבב מנשמתו של הארי.

"בלי לומר לי עדיין..." אמר הארי. "האם אתה יכול לומר האם הצורך נואש?"

"יש מישהו שנזקק נואשות לעזרתך," אמר פרופסור קווירל בפשטות, "ואין איש שיכול לעזור לו מלבדך."

השתררה שתיקה נוספת, אבל לא ארוכה.

"בסדר," אמר הארי בשקט. "ספר לי על המשימה."

נראה כאילו הגלימות הנהות של פרופסור קווירל מתמזגות עם הצל שעל הקיר, שהוטל על ידי דמותו שחסמה את האור הלבן משרביטו של הארי. "לחש הפטרונוס הרגיל, מר פוטר, מגן מפני הפחד של הסוהרסן. אבל הסוהרסנים עדיין רואים דרכו, הם יודעים שאתה שם. אבל לא לחש הפטרונוס שלך. הוא מעווור אותם, או יותר ממעווור אותם. מה שראיתי מתחת לגלימה אפילו לא הסתכל לכיוון שלנו כשהרגת אותו; כאילו הוא שכח מהקיום שלנו, אפילו בזמן שגסס."

הארי הנהן. זה לא מפתיע, לא כשאתה מתעמת עם הסוהרסן ברמת הקיום האמיתי שלו, מעבר להאנשה. המוות הוא האויב האחרון, אבל הוא לא אויב תבוני. כשהאנושות הכחיזה את האבעבועות השחורות, הן לא השיבו מלחמה.

"מר פוטר, הסניף המרכזי של גרינגוטס נשמר על ידי כל לחש, חזק כחלש, שהגובלינים מכירים. אף על פי כן, הכספות הללו נשדדו בהצלחה; משום שמה שקוסמות עושה, קוסמות יכולה לבטל. אך עם זאת, אף אחד מעולם לא הצליח להימלט מאזקבאן. אף אחד. לכל לחש יש לחש נגד, לכל הגנה יש פריצה. איך ייתכן שאיש מעולם לא הצליח להימלט מאזקבאן?"

"משום שלאזקבאן יש משהו בלתי מנוצח," אמר הארי. "משהו כה נורא שאיש לא מסוגל להביס אותו."

זו הייתה אבן הראשה של האבטחה המושלמת שלהם, זו חייבת להיות, לא משהו אנושי. היה זה המוות ששמר על אזקבאן.

"הסוהרסנים לא אוהבים שהטרף שלהם חומק מהם," אמר פרופסור קווירל. קור נכנס לקולו כעת. "הם יודעים אם מישהו מנסה. יש שם יותר ממאה סוהרסנים, והם מדברים גם עם השומרים. זה עד כדי כך פשוט, מר פוטר. אם אתה קוסם רב עוצמה, לא קשה לך להיכנס לאזקבאן, ולא קשה לך לעזוב. כל עוד לא תנסה לקחת משם משהו ששייך לסוהרסנים."

"אבל הסוהרסנים אינם בלתי מנוצחים," אמר הארי. הוא היה יכול להטיל את לחש הפטרונוס בלי מחשבה כעת. "לעולם אל תאמין שהם בלתי מנוצחים."

קולו של פרופסור קווירל נעשה שקט מאוד. "האם אתה זוכר איך הרגשת כשעמדת לפני הסוהרסן, בפעם הראשונה, כשנכשלת?"

"אני זוכר."

ואז בתחושת בחילה פתאומית בבטנו, הארי ידע לאן כל זה מוביל; הוא היה צריך לראות זאת מקודם.

"ישנו אדם חף מפשע באזקבאן," אמר פרופסור קווירל.

הארי הנהן, הייתה תחושת צריבה בגרונו, אבל הוא לא בכה.

"זה שאני מדבר עליו לא היה תחת קללת האימפריוס," אמר המורה להתגוננות, גלימות כהות על רקע צל גדול יותר. "ישנן דרכים אמינות יותר לשבור רצונות מאשר האימפריוס, אם יש לך הזמן לעינוי, ולביאור-הכרה ולטקסים עליהם לא אדבר. איני יכול לומר לך כיצד אני יודע זאת, איני יכול אפילו לרמוז לך, תהיה חייב לבטוח בי. אבל ישנו אדם באזקבאן שמעולם לא בחר לשרת את אדון האופל, שבילה שנים בסבל ובבדידות בקור ובחשכה הנוראים ביותר שניתן לדמיין, ומעולם לא הגיע לו אף לא דקה מכך."

הארי הבין זאת בזינוק אחד של אינטואיציה, פיו רץ כמעט לפני מחשבותיו.

לא היה שום רמז, שום אזהרה, כולנו חשבנו -

"אדם בשם בלק," אמר הארי.

There was silence. Silence, while the pale blue eyes stared at him

"ובכן," אמר פרופסור קווירל לאחר זמן מה. "הנה הלכה לה הכוונה שלי לא לגלות לך את השם עד אחרי שתקבל את המשימה. הייתי שואל האם אתה קורא את המחשבות שלי, אבל זה פשוט בלתי אפשרי."

הארי לא אמר דבר, אבל זה פשוט למדי אם אתה מאמין בתהליך של הדמוקרטיה המודרנית. האדם שסביר ביותר שהוא חף מפשע באזקבאן היה זה שלא קיבל משפט -

"אני בהחלט מתרשם, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל. פניו היו חמורות. "אבל זה עניין רציני, ואם ישנה דרך שבה אחרים היו יכולים לבצע את ההיסק הזה, אני מוכרח לדעת. אז אמור לי, מר פוטר. איך בשם מרלין, אטלנטיס, והריק שבין הכוכבים, הצלחת לנחש שאני מדבר על בלטריקס?"